

[Bente Juncker]

heller ikke er enige i, fordi de har valgt at gå hjemme, og jeg mener, at man må løse deres problemer over skattelovgivningen i stedet for ved et tilskudssystem som dette her.

Men man kan jo blive lidt skuffet, når man hører regeringens taler til disse forslag, når man hører ordførerne for Venstre og De Konservative. Der var ikke meget bud på det. Det mest magre bud – og det er en død sild, det ved alle – havde hr. Helge Sander for Venstre, nemlig at pengene skal følge børnene. Det har vi jo set beregninger på i Socialministeriet. Vi ved, at det koster 16 mia. kr. Det er der lavet beregninger på, der ligger 4, 5, 6 år tilbage, og jeg forstår ikke, at Venstre ustandselig kommer med det forslag, for det er altså en død sild, men o.k. Venstre har lov til at have det synspunkt, det skal jeg da ikke blande mig i.

Men blandt de øvrige bud, der var, siger regeringen, at det skal klares af arbejdsmarkedets parter. Det er jeg i øvrigt enig i. Hvis arbejdsmarkedets parter kan finde ud af det her, er det da helt fint.

Det andet, der lå i ministersvarene, var, at der var nedsat noget tværministerielt, men i øvrigt var der ikke noget bud på, hvad regeringen tænker sig der skal ske på dette område i løbet af de næste otte-ti år. Man putter det altså ind under, at det er arbejdsmarkedets parter, og det underer mig noget, for da den nuværende finansminister var arbejdsminister, havde finansministeren en hel del bud på det. Finansministeren talte meget om, at det skulle være muligt også for kvinderne at have børn, job og en stor karriere.

Jeg er nødt til at sige, at med de svar, vi har fået i dag, agter CD faktisk at overveje at rette en forespørgsel til finansministeren om, hvad finansministeren egentlig har tænkt sig på dette område, og hvilke tanker finansministeren har som offentlig arbejdsgiver. For finansministeren har flere gange også i de senere år som finansminister sagt, at han vil gå i spidsen som offentlig arbejdsgiver for at gøre det muligt at have job, børn og karriere. Jeg synes, det er lidt skuffende, at regeringen, når den møder op til et beslutningsforslag, ikke giver et lidt langsigtet bud på, hvordan de mener vi skal komme ud af dette her uden at ofre en masse penge på det, og så bare skyder det ind under arbejdsmarkedets parter.

Jeg er enig i, at det også er et overenskomstspørgsmål, men man kunne jo sagtens lave noget lovgivning herinde, der berørte disse spørgsmål perifert, hvis et bredt flertal i Folketinget var enige om det.

CD har ved flere lejligheder givet bud på det, og det er egentlig ikke meningen, at det offentlige skal betale, hvis man vil have fri nogle år. Vi har tænkt os noget, vi kunne kalde en timebankordning, hvor man f.eks. i årene efter, at man har fået sin eksamen, inden man får børn – vi ved jo, at kvinderne får børn senere og senere, sidst i 30'erne, det er skidt for noget, men godt for noget andet – i den periode, 5-7 år, hvor de virkelig kan arbejde, kunne de spare op i en timebank. Det kunne i hvert tilfælde lade sig gøre, hvis man var offentligt ansat; og når børnene kom, kunne man sige: Hvor mange timer har du opsparet? Så kunne man hive disse timer ud om eftermiddagen. Efter et sådant system skulle man ikke give tilskud på 50.000 kr. og 30.000 kr., og hvad ved jeg.

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Jeg vil bare sige til fru Bente Juncker, at vi alle har set adskillige beregninger på, hvad det her koster, og det er jo ikke småpenge. Men jeg synes bare ikke, vi skal hæfte os så meget ved de kæmpebeløb, når vi ikke samtidig taler om, hvilke parametre vi går ud fra. Der er forskellige skruer, der kan skrues på, derfor giver jeg ikke så meget for det, selv om jeg må erkende, at ud fra de forudsætninger er disse beløb selvfølgelig rigtige.

Derfor vil jeg sige, at jeg synes, det er mindst lige så forkert og mere urimeligt, når vi tænker på, hvad en institutionsplads koster i dag. Det er da særdeles urimeligt over for dem, der klarer børnepasningen selv. Så ud fra den synsvinkel skulle man måske finde en mellemproportional, således at vi kommer frem til et beløb, som vi alle sammen kan stå os ved. Derfor vil jeg gerne fastholde det principielle i det, jeg har sagt, uden at det strider imod de ting, som fru Bente Juncker sagde.

(Kort bemærkning).

Bente Juncker (CD):

Jeg bliver nødt til at fastholde, at de tal, jeg